

mig og fremhævet den efter min Mening uforsvarlige Maade, hvorpaa de tidligere Regeringer have taget denne Sag, idet de have stillet sig afvisende overfor Tanken om en Støtte af Staten til Fremskaffelse af Drikkevand her. Der findes ikke drikkeligt Vand ved Gedser. Beboerne have ladet Vandet kemisk undersøge af forskellige sagkyndige, og disse ere enige om, at Vandet ikke egner sig til at nydes af Mennesker, end ikke i kogt Tilstand.

Man har i Gedser troet, at denne Sag skulde blive løst paa det nu foreliggende Finanslovsforslag. Dr. Muus, som er Regeringens tilsynshavende i den Slags Sager, her er Tale om, har undersøgt Forholdene, og saa vidt Beboerne ved Gedser vide, har han stillet sig paa det Standpunkt, at Staten bør yde 10,000 Kr. en Gang for alle. Saa skulde Amtet ogsaa give 10,000 Kr. og Beboerne selv det samme Beløb. Men disse 10,000 Kr. findes ikke paa Finansloven. Og da dette Forhold vistnok sorterer under den højtærede Justitsminister, vil jeg henvende mig til ham og sige, at det er ret meningsløst, at Staten stiller sig saa strengt overfor en Bevilling til dette Formaalets Fremme. Der er nemlig stor Fare for Indførelse af Kolera til Gedser. To Gange i Døgnet kommer der Færger med Folk, som for en stor Del komme fra kolerabefængte Steder i Rusland. At der er en saadan Fare, anerkender Staten ogsaa fuldt ud, idet den for det første har bygget et Epidemihus dernede og dernæst ansat en Sygeplejerske, for at man kunde staa væbnet, hvis Kolerafaren skulde vise sig. Endelig har Staten ansat en Læge, som lønnes med et Honorar af 1,500 Kr. til at gaa om Bord i Færgerne for mulig at opdage Kolerasymptomer hos de rejsende. Ved disse tre Foranstaltninger har Staten altsaa anerkendt, at der ved Gedser er en Fare for Kolera til Stede. Men under disse Omstændigheder synes jeg, det er uforsvarligt, at Staten rolig ser paa, at der ikke findes ordentligt Drikkevand, særlig da, naar der kan raades Bod paa denne Mangel ved en saa lille Bevilling som 10,000 Kr. en Gang for alle for Statens Vedkommende. Den højtærede Justitsminister burde tage denne Sag under velvillig Overvejelse, for at vi endelig kunne faa den ordnet. Jeg skal tilføje, at det er umuligt for Beboerne at ordne den, idet Amtet stiller sig paa det Standpunkt, at det heller ikke vil give noget, naar Staten ikke vil tilskyde sin Trediedel.

Jeg har derefter en lille Sag, som angaar den højtærede Indenrigsminister. I Nykøbing paa Falster skulde vi have et nyt Posthus. Det er imidlertid ikke Staten, der bygger det, skønt det i og for sig kunde være rimeligt i en By paa over 10,000 Indbyggere, og det vist ogsaa er almindelig Skik og Brug i andre Byer af den Størrelse, at Staten bygger sit eget Posthus. Nej, der er sluttet Akkord med en privat Entreprenør, og Staten binder sig til at leje paa 15 Aar med en aarlig Leje af 4,600 Kr. Her er Staten ved at spare paa Skillingen og lade Daleren gaa, og det er det, jeg vil gøre opmærksom paa. Der skal kun bygges Stue og Førstesal, og Førstesalen skal benyttes som Bolig for Postmesteren, medens Stueetagen er beregnet til Postkontor. Men det vil vise sig allerede den Dag, Postvæsenet flytter ind, at dette Posthus er for lille. Alle sagkyndige ere enige om, at Stueetagen vil være ganske utilstrækkelig. Det er kedeligt, at vore Posthuse og mange andre Statsinstitutioner ikke høre ind under Fabriktilsynet, for saa vilde man ved simpelt hen at anmelde de paagældende Forhold for Fabriktilsynet kunne faa dem forbedrede. Her er man ved at bygge et nyt Posthus, og man bygger det saa knebent, at der ikke kan være Tale om, at de talrige Postbude, som en stor Del af deres Tid skulle opholde sig paa Posthuset, kunne komme i Lokaler, hvor der er frisk Luft. I de samme Lokaler, hvor de skulde arbejde, sortere, bruge Klister, og hvad de ellers bruge, maa de hænge deres Tøj til Tørring, hvis det er blevet vaadt under Udbringelsen af Postforsendelserne, og der maa de ogsaa indtage deres Maaltider osv. Jeg synes, det er ikke et Lokale, Staten kan være bekendt at byde sine Funktionærer.

Saa trøster man sig med, at hvis det virkelig skulde vise sig, at Stueetagen er for lille, kan man altid tage Førstesalen til Hjælp, altsaa Postmesterens Lejlighed. Nu vil jeg spørge: Er det humant at gøre det? Er det rigtigt at give en Postmester Fribolig og stille en meget stor og smuk Lejlighed, som det bliver, til hans Raadighed, og saa maaske efter et eller to Aars Forløb bestemme, at nu kan han ikke have Fribolig mere, nu maa han søge sig en anden Bolig. Saa har han vænnet sig til at have en stor og smuk Lejlighed, og dertil kan hans Løn umuligt strække. Det er inhumant at lade ham flytte ind i den flotte Lejlighed, naar man i For-